2554

นายสุวิทย์ วัชโรทยางกูร

ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร[1]

✵ การรักษาความปลอดภัยศาลากลางจังหวัด ให้รอดพ้นจากวิกฤติการณ์ทางการเมือง

: กำนัน ผู้ใหญ่บ้านและข้าราชการร่วมกันเฝ้าระวัง

เมื่อปี 2552 และ 2553 หลังจากที่เกิดวิกฤติการณ์ทางการเมืองที่ถนนสีลม กรุงเทพฯ ปรากฏว่ามีคำสั่งจากหน่วยทหารให้เข้าไปช่วยดูแลสถานที่ราชการ เพราะมีกระแสข่าวออกมามากว่ามีโอกาสที่ศาลากลางจังหวัดและที่ว่าการอำเภอจะถูกเผา จึงต้องมีการเตรียมพร้อม แต่ปรากฏว่าจังหวัดพิจิตรไม่มีจังหวัดทหารบก และจังหวัดทหารบกเพชรบูรณ์ซึ่งดูแลจังหวัดพิจิตรส่งทหารมาช่วยได้เพียง 12 คน โดยมาประจำอยู่ที่ศาลากลางจังหวัด กำลังตำรวจของจังหวัดพิจิตรเอง นอกจากที่จะต้องเข้าเวรตามโรงพักต่างๆ แล้ว ก็แบ่งกำลังเป็น 3 กองร้อย และในจำนวนนี้ 2 กองร้อยต้องส่งไปช่วยที่กรุงเทพฯ เหลือเพียง 1 กองร้อย ก็ให้พักเตรียมที่จะเป็นกำลังสำรองในเวลาฉุกเฉิน และมาช่วยดูแลความสงบเรียบร้อยของศาลากลางจังหวัด

พอสถานการณ์ปะทะกันรุนแรงที่กรุงเทพฯ เมื่อเดือนเมษายน ฝ่ายทหารยุติบทบาท และสั่งถอนกำลังกลับที่ตั้งหมด ด้วยเหตุผลว่าไม่ใช่บทบาท

---

[1] *ปัจจุบันเกษียณอายุราชการแล้ว*

ของทหาร จึงต้องนำกำลังตำรวจไปช่วยแทน ซึ่งก็เป็นตำรวจของจังหวัดพิจิตรอีก 1 กองร้อยที่เหลือจากส่งไปช่วยที่กรุงเทพ ตอนนั้นจังหวัดพิจิตรจึงเหมือนเมืองร้าง ไม่มีทหาร ไม่มีตำรวจ ส่วน อ.ส.ของทั้งจังหวัดมีอยู่เพียง 79 คน กระจายกันอยู่อำเภอละ 4 คน ก็หายไปครึ่งหนึ่งแล้ว ที่เหลือเข้าเวร รับ-ส่งวิทยุ เข้าเวรหน้าศาลากลางวันหนึ่ง 5 -6 คน สรุปแล้ว อส. ของจังหวัดพิจิตรแทบจะมีเพียงหยิบมือเดียว

สถานการณ์ตอนนั้นเรารู้ว่ามีการสั่งการยั่วยุ ให้ไปปิดล้อมศาลากลาง ให้ไปชุมนุมที่หน้าศาลากลาง เผาศาลากลาง ซึ่งเราจะแก้ปัญหาอย่างไร เราไม่มีคนเลย แล้วจังหวัดพิจิตรไม่มีรั้วรอบบริเวณศาลากลาง ผมก็เลยตัดสินใจหารือกับทีมงานและใช้วิธีแก้ปัญหา ดังนี้

ประการที่หนึ่ง ใช้กำลังกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน โดยสั่งการให้เข้ามาอบรมเรื่องการรักษาความสงบเรียบร้อยจำนวน 1 วัน อบรมกลางวันแล้วให้เข้าเวรในคืนนั้นเลย แล้วจัดเวรยามโดยให้กำนัน ผู้ใหญ่บ้านแต่งเครื่องแบบคาดแขน ร.ป.ภ สีแดง ปรากฏว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้านเขาภาคภูมิใจมาก เพราะที่ผ่านๆ มา บทบาทการเป็นผู้นำของเขาหลังจากปี พ.ศ. 2537 ที่มีการตั้งท้องถิ่นเสร็จแล้ว งบประมาณไปลงที่ท้องถิ่นหมด กำนัน ผู้ใหญ่บ้านแทบจะไม่ได้ทำอะไร แต่เมื่อเกิดสถานการณ์วิกฤติ จังหวัดให้ความสำคัญกับเขา เขามีบทบาทสำคัญในการช่วยเหลือจังหวัด

จุดเด่น คือ กำนัน ผู้ใหญ่บ้านเขารู้จักลูกบ้าน รู้ว่าคนไหนเป็นลูกบ้านใคร ฉะนั้น เมื่อกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน มาล็อคอยู่ที่หน้าประตูทางเข้า มันได้ผลมาก กำนัน ผู้ใหญ่บ้านที่เป็นผู้หญิงไม่ต้องมา แต่ให้หุงข้าวและช่วยเหลืออยู่เบื้องหลัง ส่วนผู้ชายให้มาเข้าเวรที่ประตูทางเข้า วันละ 8 ชั่วโมง แล้วทุกๆ ชั่วโมงต้องเดินยาม เนื่องจากศาลากลางไม่มีรั้ว จะเข้ามาทางไหนก็ได้ ซึ่งตอนนั้นได้ข่าวว่าจะมีการจ้างคนมาเผาศาลากลาง เราก็จะสอนเขาว่าวิธีการสังเกตดูว่ารถปกติกับรถที่มีปัญหามันต่างกันตรงไหน หรือว่ารถคันไหนที่ควรให้เข้าศาลากลางจังหวัด รถคันไหนไม่ควรให้เข้าศาลากลางจังหวัดซึ่งปรากฏว่า กำนัน ผู้ใหญ่บ้านทำงานได้เข้มแข็งมาก

ตอนที่เราเรียกกำนัน ผู้ใหญ่บ้านมาอบรม จะปลูกฝังความเป็น “คนมหาดไทย” “ความเป็นผู้นำธรรมชาติ” ที่เขาภาคภูมิใจและบอกเขาว่ากำนัน ผู้ใหญ่บ้านเป็นเสาหลักที่ค้ำจุนบ้านเมืองมาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 ต่างชาติจะมายึดบ้านยึดเมืองอยู่แล้ว ก็ได้กำนันผู้ใหญ่บ้านคอยดูแล ฉะนั้นวันนี้สถานการณ์บ้านเมืองมีปัญหาท่านพร้อมไหม ที่จะเสียสละ แทนที่จะนอนอยู่ที่บ้าน ท่านจะต้องมานั่งเฝ้าศาลากลางจังหวัดให้ยุงกัด ซึ่งปรากฏว่าพอถึงเวลาวิกฤติเขายอมเป็นยอมตายได้ ร่วมเป็นร่วมตายได้ อยู่เวรกัน ประมาณครึ่งเดือน จนกระทั่งเราเห็นว่ามันจบแล้ว ผมจึงสั่งเลิก

ประการที่สอง ใช้กำลังข้าราชการ โดยการประชุมชี้แจงหัวหน้าส่วนราชการ ว่าเมืองเราตอนนี้เหมือนเมืองร้าง หากเปรียบได้ก็เสมือนขงเบ้งที่ไม่มีทหาร ฉะนั้น พวกเราจะต้องมาช่วยกัน จึงออกคำสั่งพิเศษต่างหาก แม้กระทั่งผู้หญิง เช่น หน่วยงานสังกัดกระทรวงการคลัง มีแต่ผู้หญิง เขามีผู้ชายเพียง 2 คน ต้องมาเข้าเวรรักษาความปลอดภัยในตอนกลางคืน เพราะเราเห็นแล้วว่าจังหวัดอื่นเขาถูกเผา แล้วคลังจังหวัดอยู่ด้านล่างจะถูกเผาก่อน แต่ขณะเดียวกันเราต้องปิดประตูศาลากลางจังหวัด ทั้ง 5 ด้าน เหลือเข้า-ออกได้เพียง 1 ด้าน

: การวิเคราะห์สถานการณ์ตรงไป ตรงมา และส่งคนที่เขาเกรงใจไปประสานงาน

ตอนนั้นได้ข่าวมาว่ามีการจ้างคนมาเผาศาลากลาง ผมจึงมานั่งประชุมกันว่าพวกเราจะประมาทไม่ได้ เขาจะเข้ามาทางไหนก็ได้ เพราะศาลากลางจังหวัดพิจิตรไม่มีรั้ว เดินมาทางไหนก็ได้ เข้ามาได้รอบทิศทาง เพียงแต่เรากั้นประตูไว้เท่านั้นเอง กั้นไม่ให้รถเข้าเพราะมีทางที่รถเข้าได้ทางเดียว แต่ทางอื่นเดินเข้ามาได้ แล้วคนต่างด้าวที่มาทำงานอยู่ในจังหวัดพิจิตรตั้งหลายพันคน หากไปจ้างบุคคล

เหล่านี้จะเกิดอะไรขึ้น จึงไม่ควรประมาท คิดว่าจังหวัดพิจิตรมันอยู่กลางขวานทอง มันไม่ได้อยู่ติดชายแดน มันไม่ใช่อันตรายมันเท่าๆ กัน แต่ผมเชื่อว่า หนึ่ง ความรักชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนจังหวัดพิจิตรเป็นสังคมชนบท ไม่ใช่สังคมคนเมือง ความรักชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ยังแน่น ทุกคนยังรู้สึกว่าเราคือคนไทย ไม่ว่าคุณจะเชื้อชาติไหน ศาสนาใดก็แล้วแต่ แต่ว่าความเป็นคนไทยยังผูกพันลึกซึ้ง ฉะนั้น แนวโน้มในการที่จะมาทำร้ายบ้านเมืองของตัวเองมันน้อย

ผมจึงใช้การประชุมวิเคราะห์สถานการณ์ด้วยความตรงไปตรงมาว่าโอกาสที่จะเกิดขึ้นใน แง่ร้ายกี่เปอร์เซ็นต์ ในแง่ดีกี่เปอร์เซ็นต์ ในขณะที่เราส่งคนไปประสานกับแกนนำในพื้นที่ตลอด เขาก็รับปาก เขาขึ้นรถบัส ขึ้นรถตู้ไป 20 คัน ไปกรุงเทพฯ แต่ไม่เผาเมืองพิจิตร นี่คือสิ่งที่เราต้องประสานไว้ตลอด

การวิเคราะห์จึงต้องมองทั้งบวก ทั้งลบแล้ววิเคราะห์สถานการณ์ให้รอบคอบ อย่าประมาท เพราะว่าพอเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้ว อย่าง 4 จังหวัดที่ถูกเผา คือ เราทำอะไรไม่ได้แล้ว ถ้าไฟมันขึ้นไปชั้น 2 ชั้น 3 มันจบแล้ว แก้ไขอะไรไม่ได้เลย ดังนั้น ในตอนที่มันไม่เกิด เราจะต้องวิเคราะห์อย่างตรงไปตรงมา ต้องมีข้อมูล ในขณะเดียวกันก็ต้องส่งคนที่เขารัก เขาเกรงใจ เขาถือว่าเป็นเพื่อนไปประสานงาน

❋ การแก้ปัญหาน้ำท่วมจังหวัดพิจิตร

จังหวัดพิจิตรตั้งอยู่ภาคเหนือตอนล่าง มีพื้นที่ประมาณ 2,800,000 ไร่ มีแม่น้ำที่สำคัญผ่าน 3 สายคือ 1) แม่น้ำยม ผ่านเหนือจรดใต้ 124 กิโลเมตร 2) แม่น้ำน่าน ผ่านภาคเหนือจรดใต้ 97 กิโลเมตร 3) แม่น้ำพิจิตรหรือแม่น้ำน่านเดิม และมีคลองสำคัญอีก 21 สาย โดยคลอง 12 สายมาจากจังหวัดพิษณุโลก และเพชรบูรณ์ เพราะเป็นเทือกเขาที่สูงกว่า น้ำก็จะไหลลงแม่น้ำน่าน ขณะเดียวกันมีลำคลองที่สำคัญมาจากจังหวัดกำแพงเพชร ซึ่งมีพื้นที่สูงกว่าจังหวัดพิจิตร 40 เมตร น้ำจากกำแพงเพชรจะไหลมาลงแม่น้ำยมอีก 9 สาย รวมเป็น 21 สาย

พื้นที่ของจังหวัดพิจิตรเป็นพื้นที่ราบลุ่มต่ำ ความสูง-ต่ำที่นี่จะไม่เกิน 1 เส้นคอนทัวร์ (Contour Line)* คือต่างกันไม่เกิน 20 เมตร เปรียบเสมือนเป็นแผ่นดินราบๆ เวลาน้ำท่วม มันก็จะท่วมหมดเลย เพราะไม่ใช่เนินเขาที่จะพื้นที่สูง-ต่ำ จังหวัดพิจิตรมีแม่น้ำสำคัญอยู่ 3 สาย มีคลองสำคัญ 21 แห่ง มีหนองบึง 407 แห่ง ซึ่งอุดมสมบูรณ์ไปด้วยน้ำ จึงเป็นผืนดินที่เหมาะแก่การกสิกรรม จังหวัดพิจิตรจึงเป็นจังหวัดที่ทำการเกษตรมาตั้งแต่สมัยโบราณ สร้างเมืองมาตั้งแต่สมัยพุทธศักราช 1601

ปัญหาเรื่องน้ำท่วมของจังหวัดพิจิตร มีปัจจัยใหญ่ 3 ประการ ได้แก่

ประการที่หนึ่ง พื้นที่ของจังหวัดพิจิตรต่ำกว่าจังหวัดสุโขทัยและพิษณุโลกอยู่ประมาณ 15 เมตร น้ำท่วมสุโขทัยกับพิษณุโลกเท่าไร ก็จะท่วมพิจิตรเท่านั้น เพราะพิจิตรอยู่ต่ำกว่ามาก

ประการที่สอง พื้นที่จังหวัดกำแพงเพชรสูงกว่าพิจิตร 40 เมตร หากน้ำท่วมกำแพงเพชรเท่าไร ก็จะท่วมพิจิตรด้วย

ประการที่สาม พื้นที่จังหวัดเพชรบูรณ์อยู่ทางด้านตะวันออก มีเทือกเขาค้อ เขารัง ซึ่งถ้าหากน้ำท่วม ก็ท่วมพิจิตรเช่นกัน

น้ำทั้งหมดมาจาก 3 ทิศทาง ในปี พ.ศ.2554 ปรากฏว่าน้ำท่วมแม่น้ำยมและแม่น้ำน่าน ล้นตลิ่ง ตั้งแต่วันที่ 3 สิงหาคม - 26 พฤศจิกายน 2554 รวม 115 วัน ฤดูกาลเพาะปลูกข้าวจะหายไป 1 ฤดูกาล เงินก็หายไป 1 ฤดูกาลเช่นเดียวกัน พื้นที่จากภาพถ่ายดาวเทียมก็ปรากฏว่ามันล้นตลิ่ง 980,000 กว่าไร่ จาก 2,800,000 ไร่

** เส้นชั้นความสูง คือ เส้นจิตนาการของระดับที่คงที่บนพื้นดิน ซึ่งได้จากการลากเส้นคงที่ผ่านจุด ต่าง ๆ บนพื้นดินที่มีค่าระดับเท่ากัน เส้นที่ลากโยงเหล่านี้เราเรียกว่า เส้นชั้นความสูง*

ดังนั้น หนึ่งในสามของจังหวัดพิจิตรจะจมน้ำหมดเลย น้ำท่วมของเราไม่ใช่ท่วมเหมือนของจังหวัดสุโขทัย ซึ่งเขาท่วม 3 วันแล้วลง ลูกใหม่มาก็ท่วมอีกแล้วก็ลงอีก แต่ของจังหวัดพิจิตรท่วมแล้วไม่ลง สูงที่สุดคือ 2.19 เมตร กว่าจะลงก็ประมาณ 4 เดือน ถนนหนทางส่วนใหญ่ขาด ทำให้เกิดความเสียหายอย่างมากจากสภาพการณ์แบบนี้

การบริหารจัดการน้ำ

จังหวัดพิจิตรนี่จากสภาพภูมิศาสตร์จะมีปัญหาอยู่ 2 ส่วน คือ 1. น้ำท่วม 2. น้ำแล้ง ปีไหนน้ำมากเขาก็จะปล่อยน้ำมาลงจังหวัดพิจิตรหมด จังหวัดกำแพงเพชรจะมีเขื่อนภูมิพล อยู่ที่จังหวัดตาก เก็บกักได้ 13,000 ล้าน ลบ.ม. พอปล่อยน้ำมาถึงกำแพงเพชร ก็จะมีฝายอยู่ 3 แห่ง ซึ่งกำแพงเพชรสูงกว่าเรา 40 เมตร พอน้ำมากก็จะไหลมาลงจังหวัดพิจิตร แต่ถ้าปีไหนน้ำน้อย จังหวัดพิจิตรก็จะแล้งมาก เมื่อก่อนนั้นเขตจังหวัดกำแพงเพชรเป็นเขตชลประทาน ส่วนจังหวัดพิจิตรไม่ใช่ จึงส่งผลให้เกิดปัญหาขัดแย้งกันระหว่างคน 2 จังหวัด

: เปลี่ยนน้ำให้เป็นเงิน

ปัจจุบันเราได้แก้ไขปัญหาโดยใช้การรวมตัวของกลุ่มจังหวัด คือ จังหวัดพิจิตร กำแพงเพชร นครสวรรค์ อุทัยธานีอยู่กลุ่มเดียวกัน เราวางแผนร่วมกันในวงเงิน 80 ล้าน แล้วให้จังหวัดกำแพงเพชร ยกฝายที่แม่น้ำปิง แล้วดันน้ำมาให้จังหวัดพิจิตรปีละ 200 ล้าน ลบ.ม. พอจังหวัดพิจิตรใช้เสร็จแล้วก็จะผ่านลงไปนครสวรรค์ ก่อนจะลงกลับสู่แม่น้ำเจ้าพระยาแล้วก็ปล่อยลงทะเลไป

ปรากฏว่าเมื่อก่อนพื้นที่ 5 อำเภอ คือ อำเภอวชิรบารมี ซึ่งผมเคยเป็นนายอำเภอโพทะเล เมื่อ 20 ปีที่แล้ว เขาจะปลูกมันสำปะหลังโดยการหั่นมันสำปะหลังเป็นชิ้นๆ แล้วเสียบดินไว้ ปล่อยให้เป็นไปตามธรรมชาติ แล้วไปหางานทำที่กรุงเทพฯ อีก 10 เดือนจึงกลับมาขุดเอาหัวมันสำปะหลังไปขาย ทำปีละครั้ง แต่ปัจจุบันเมื่อทำฝายเสร็จ ได้น้ำมา 200 ล้าน ลบ.ม. ในช่วงเดือนธันวาคม–เมษายน ปรากฏว่าชาวบ้านตกใจมากเพราะว่าไม่เคยเห็นน้ำช่วงหน้าแล้ง และเดี๋ยวนี้ไร่มันสำปะหลังหายไปแล้ว กลายไปเป็นพืชผักสวนครัว ที่เคยเป็นพืชผักสวนครัวก็กลายเป็นไร่ฝรั่ง สวนส้ม ต่างๆ

ที่บึงนารางมีอยู่หมู่บ้านหนึ่งชื่อบ้านหนองจิตศรี ปรากฏว่าเขาทำพืชผักสวนครัว ซึ่งแต่ละบ้านนำผลผลิตที่ได้มารวมกันใส่รถหกล้อไปขายตลาดไทกรุงเทพฯ ผลผลิตในรถหกล้อ 1 คันได้เงิน โดยเฉลี่ย 230,000 บาท วันหนึ่งมีรถวิ่งไปส่งประมาณ 6 คัน ณ วันนี้เมื่อหักค่าใช้จ่ายแล้ว เกษตรกรมีรายได้เดือนหนึ่งประมาณ 37,000 บาท เกือบเท่าเงินเดือนนายอำเภอ ฉะนั้น ณ วันนี้ไม่มีแล้วไร่มันสำปะหลัง ที่น่าดีใจที่สุดคือชาวบ้าน 4-5 อำเภอ ซึ่งเราไปดูเงินในตัวเลขธนาคารปรากฏว่า 2 ปีที่ผ่านมา มีเงินออมเพิ่มขึ้นกว่าพันล้านบาท

จังหวัดพิจิตรเป็นเมืองเกษตรกรรม หน้าที่ของเราก็คือการหาน้ำให้เกษตรกร ส่วนเกษตรกร ก็เปลี่ยนจากน้ำให้เป็นเงิน นี่คือแนวทางของจังหวัดที่ทำมา ส่วนการบริหารการจัดการน้ำตอนนี้ก็คือ 5 อำเภอด้านตะวันตก โดยเฉพาะบึงนารางกับโพทะเล เมื่อก่อนเคยมีปัญหากับกำแพงเพชรแต่ในตอนนี้ไม่ใช่แล้ว กำแพงเพชรเรียกประชุมเมื่อไรทุกคนก็ไปไปเพื่อรับทราบนโยบาย ซึ่งขณะนี้เหลืออีก 3 อำเภอ ที่เราพยายามจะสร้างกลุ่มผู้ใช้น้ำให้มีความเข้มแข็ง แล้วถ้าจับมือกับทางชลประทานกำแพงเพชรได้ อำเภอบริเวณนี้จะเป็นแผ่นดินทอง

: ฟื้นคืนชีวิตแม่น้ำพิจิตรด้วยการมีส่วนร่วม

แม่น้ำพิจิตรเก่าก็คือแม่น้ำน่านเดิมแต่เปลี่ยนเส้นทางเดินเมื่อ 130 ปีที่แล้ว พอเปลี่ยนเส้นทางเดิน ปรากฏว่าเมื่อก่อนเวลาสร้างบ้านเรือนจะต้องอยู่ติดแม่น้ำ พอแม่น้ำตายเปลี่ยนเส้นทางเดินใหม่ ผู้คนมีขยะมูลฝอยก็เทลงแม่น้ำหมด

แม่น้ำก็ดูสกปรกโสโครก ดูเป็นแม่น้ำที่ตายแล้ว เมื่อประมาณ 7-8 ปีที่ผ่านมา เราก็มีนโยบายในการที่จะฟื้นคืนแม่น้ำพิจิตรเก่า ก็คือจะทำอย่างไรให้แม่น้ำพิจิตรหวนกลับคืนมาเป็นเหมือนเดิม

เราใช้วิธีการมีส่วนร่วมของประชาชน เพราะหากให้ภาคราชการเข้าไปทำให้ พอข้าราชการย้ายก็ไม่ต่อเนื่อง ไม่ยั่งยืน แต่จะใช้ความร่วมมือ ร่วมใจ ของประชาชนมาเป็นตัวตั้ง โดยการตั้งคำถามว่า

1. *สภาพแม่น้ำพิจิตรในวันนี้เป็นอย่างไร ?*
   - ทุกคนก็เขียนด่ากันเละเทะถึงความสกปรกของแม่น้ำ
2. *ท่านอยากเห็นแม่น้ำพิจิตรเป็นอย่างไร ?*
   - ทุกคนต่างอยากให้มีคลองสวยน้ำใส วิวสวยอะไรต่างๆ เหล่านี้
3. *ถ้าจะให้เป็นไปตามเป้าหมายที่อยากได้ เราจะต้องทำอะไรบ้าง ?*
   - คนหนึ่งก็บอกต้องไม่ทิ้งขยะลงแม่น้ำ ต้องมีการจัดระบบระเบียบต่างๆ ซึ่งคำตอบก็มีหลายอย่าง
4. *ใครทำ ?*
   - ก็อ้างกันว่าเธอทำ โรงเรียนทำ วัดทำ ประมงทำ

หลังจากนั้น จึงมาร่วมกันแยกแยะโครงการ บางโครงการที่ไม่ต้องใช้เงินก็ให้ทำได้เลย บางโครงการใช้เงินเล็กน้อย บางโครงการต้องใช้เงินจำนวนมาก ทุกคนต่างมาช่วยกันทำคนละไม้คนละมือ ภายใน 2-3 ปี เปลี่ยนไปอย่างมากมาย หน่วยงานที่มีเงินก็ไปหางบประมาณมาขุดลอก ส่วนครูก็อบรมนักเรียนว่าถังขยะต้องมีการแยก อย่าเทลงน้ำ อ.บ.ต หรือเทศบาลก็ออกข้อบัญญัติ ว่าห้ามทิ้งขยะลงคลอง ส่วนวัดก็ทำเขตอภัยทาน มีการปล่อยกุ้ง ปล่อยปลา กำจัดผักตบชวา ส่วนหน้าวัดที่เคยมีการช็อตปลา ทุกวันนี้กลับกลายเป็นการขายอาหารปลาแทน คนก็มาซื้อ เงินก็อยู่ที่ชาวบ้าน วัดเกือบทุกวัดที่อยู่บริเวณริมแม่น้ำเป็นเขตอภัยทานหมด ปลาที่เคยมีอยู่แล้วและเกือบสูญพันธุ์ก็กลับมามีใหม่

สถาบันพระปกเกล้าฯ ได้มอบรางวัลแห่งความเป็นเลิศด้านการบริหารราชการแบบมีส่วนร่วม ระดับยอดเยี่ยม คือ ที่หนึ่งของประเทศ และอีกรางวัล คือ รางวัลแห่งการเป็นเลิศการบริหารราชการแบบส่วนร่วมภาคประชาชนเข้มแข็ง ซึ่งไม่ใช่ราชการดีอย่างเดียวประชาชนก็ดีด้วย เราก็เกิดความภูมิใจเป็นรางวัลแห่งความดีที่ทุกคนได้มีส่วนร่วมในการทำ แม่น้ำจะคืนกลับมามีชีวิตใหม่ไม่ได้ หากไม่มีพี่น้องประชาชน ไม่ได้ทาง อ.บ.ต. ไม่ได้ส่วนราชการ ไม่ได้อาสาสมัคร ไม่ได้นักเรียน ก็จะทำไม่สำเร็จทุกคนก็มีความภาคภูมิใจที่มาร่วมทำ

: การต่อเชื่อมแม่น้ำยมกับแม่น้ำพิจิตร

ตอนนี้ที่ยังขาดอยู่ คือ การต่อเชื่อมแม่น้ำยมกับแม่น้ำพิจิตร ระยะทางประมาณ 2 กิโลครึ่ง ถ้าเกิดมีการสร้างประตูรับน้ำ 2 ตัว และขุดลอกซึ่งมันมีร่องคลองอยู่แล้ว เมื่อแม่น้ำน่านไหลเข้าแม่น้ำพิจิตรได้ แม่น้ำยมมา ถ้าเราต่อเชื่อมตรงนี้ได้ ปีใดแม่น้ำยมมากก็ผันมาสู่แม่น้ำพิจิตร ผันออกแม่น้ำยมผันไป-มา ระยะทางประมาณ 100 กว่ากิโลเมตร 3 สายก็ 300 กว่ากิโลเมตร มันเป็นแก้มลิงธรรมชาติอยู่แล้ว ถ้าเราสามารถขุดลอกให้กว้างลึกและมีอาคารบังคับน้ำเก็บน้ำผันไป ผันมาได้ จังหวัดพิจิตรจะกลายเป็นแผ่นดินทอง

: พลิกผืนดินฝั่งตะวันออกของจังหวัดพิจิตร

แม่น้ำน่านมีเขื่อนสิริกิติ์สร้างไว้ตั้งแต่ พ.ศ.2512 เก็บกักน้ำได้ 9,700,000,000 ลูกบาศก์เมตร ต่อมาเมื่อปี พ.ศ. 2550 -2551 มีการสร้างเขื่อนแควน้อยที่จังหวัดพิษณุโลกเก็บกักน้ำได้ 939,000,000 ลูกบาศก์เมตร ซึ่งแต่เดิมเป็นเขตชลประทาน หลังจากที่มีเขื่อนสิริกิติ์ก็ โครงการชลประทานพลายชุมพลอยู่ที่พิษณุโลกเชื่อมต่อมาถึงพิจิตร ชลประทานท่าบัวจากพิจิตรต่อไปถึงนครสวรรค์ จังหวัดพิจิตรมีเนื้อที่ 2,800,000 กว่าไร่ มีเขตชลประทานกว่า 371,000 ไร่ ซึ่งมีไม่ถึง 10 เปอร์เซ็นต์

หลังจากที่สร้างเขื่อนแควน้อยเสร็จเพื่อเก็บน้ำได้แล้ว จะได้พื้นที่ชลประทานเพิ่มขึ้นอีกประมาณ 260,000 กว่าไร่ ซึ่งแบ่งครึ่งระหว่างพิษณุโลกกับพิจิตรจังหวัดละ 130,000 ไร่ ถ้าทำตรงนี้ได้ก็จะทำให้ฝั่งตะวันออกของจังหวัดพิจิตร ซึ่งยังคงแห้งแล้งอยู่เป็นพื้นที่ในเขตชลประทาน และทำให้ผืนแผ่นดินของจังหวัดพิจิตรอุดมสมบูรณ์

: เปลี่ยนศัตรูให้กลายเป็นมิตร

คนมหาดไทยต้องไม่ใช่นั่งทำงานอยู่แต่ในออฟฟิศ ต้องขยันออกพื้นที่ แล้วมีกำนันผู้ใหญ่บ้านเป็นครูของเรา อ.บ.ต.เป็นครูของเรา ชาวบ้านคนแก่คนเฒ่าเขาหลับตาเห็น ที่ผมดีใจและภาคภูมิก็คือ ในเรื่องของการบริหารจัดการน้ำ เมื่อ 20 ปีที่แล้วราษฎรพิจิตรกับกำแพงเพชรนี่เป็นศัตรูกันเพราะแย่งน้ำกัน แต่วันนี้เราเปลี่ยนศัตรูให้กลายเป็นมิตร ขณะเดียวกันเราทำให้ผืนแผ่นดินทิศตะวันตก 5 อำเภอเปลี่ยนจากแผ่นดินที่แห้งแล้ง ปลูกได้แต่มันสำปะหลัง ณ วันนี้กลายเป็นแผ่นดินทอง ชาวบ้านมีเงินมีทอง อยู่เย็นเป็นสุข สรรพากร สรรพสามิต ก็ทำงานง่าย อัตราภาษีต่าง ๆ ที่กำหนดว่าต้องเพิ่มขึ้นกี่เปอร์เซ็นต์ ไม่ต้องไปดิ้นรน พวกผู้จัดการธนาคารนี่เขากำหนดว่าปีนี้ต้องหาเงินให้ได้ 1,000 ล้าน ปีหน้าต้องเพิ่มอีก 3 เปอร์เซ็นต์ ปรากฏว่าไม่ต้องดิ้นรน เงินมันเพิ่มเองอยู่แล้ว ชาวบ้านอยู่เย็นเป็นสุข เราก็มีความสุข เรามีคุณค่า มีความภูมิใจ **นี่เป็นหัวใจของคนมหาดไทย**